

АЛЪН НЕЛСЪН НАРАПОЯ

Превод от английски: Милена Минкова, 1993

chitanka.info

— Не знам точно как да ви го обясня, докторе — започна младият човек. Той приглади назад мазната си черна коса, блестяща като грамофонна плоча и примига с бебешко сините си очи. — Изглежда, обратното на комплекса за преследване.

Доктор Манли Дж. Дипарчър бе нисък, строг човек, чиято особеност беше, че никога не изразяваше изненада.

— Обратното на комплекса за преследване? — каза той като си позволи да повдигне едната си вежда. — Какво искате да кажете с това „обратното на комплекса за преследване“, господин МакФарлан?

— Ами, първо, непрекъснато си мисля, че преследвам някого. — МакФарлан седна спокойно в голямото кресло със скръстени ръце и грейнали розови бузи — въплъщение на здраве и спокойствие.

Доктор Дипарчър се размърда неловко.

— Искате да кажете, че някой преследва вас, нали така? — поправи го докторът.

— Не, не! Искам да кажа, че както си ходя по улицата изведнъж ме обзема чувството, че има някой точно пред мен, някой, когото преследвам. Понякога дори се затичвам, за да го настигна! Естествено, там няма никой. Много е неудобно. Дяволски неудобно. А и мразя да тичам.

Доктор Дипарчър въртеше молив в ръцете си:

— Разбирам. Има ли още нещо?

— Ами, да. Непрекъснато имам чувството, че хората... че хората... е, че наистина е много глупаво...

— Не се притеснявайте — измърка доктор Дипарчър, — можете да ми кажете всичко.

— Ами, имам странното чувство, че хората са се наговорили да ми правят добро. Че се опитват да бъдат добри и мили с мен. Не зная точно кои са, нито пък защо са така доброжелателни, но всичко е много странно, нали?

Доктор Дипарчър бе имал дълъг и тежък ден. Не беше настроен да се задълбочава повече в симптомите. През останалото време се зае да получи фактите. МакФарлан беше на тридесет и две; с щастлив брак; здраво, нормално детство; доволен от работата си на радиотехник; никакви физически оплаквания; никакви лоши сънища; не пие; няма сведения за раздори между родителите; няма финансови затруднения. Нищо.

— Да се видим в четвъртък в десет — усмихна се той и изпрати МакФарлан.

В десет без десет в четвъртък доктор Дипарчър погледна в бележника си и се намръщи. Е, може би той няма да се появи. Често се случва. Той искрено се надяваше да е един от тези случаи. Обратното на комплекса за преследване! Илюзии за доброжелателност! Как не! Този човек трябва да е... Той бързо се поправи. Щеше да каже „луд“. В този момент се чу звънецът и господин МакФарлан се хилеше и подаваше ръката си.

— Така... — Любезността на доктор Дипарчър беше някак вяла. — Нещо ново?

— Като че ли се влошава — каза МакФарлан сияещ. — Имам предвид онази работа с преследването. Наистина. Вчера трябва да съм извървял пет мили!

Доктор Дипарчър се отпусна в стола си зад бюрото.

— Хайде сега да ми разкажеш повече затова. Всичко. Просто всичко, което ти хрумне.

МакФарлан се намръщи.

— Докторе, какво искате да кажете с това „каквото ти хрумне“?

— Просто говори, за каквото и да е, каквото ти дойде наум.

— Не съм сигурен, че разбирам. Бихте ли ми казали какво имате предвид, докторе? Дайте ми пример.

Докторът си позволи една усмивчица.

— Ами, много просто... Ето... точно сега например си мисля как веднъж откраднах пари от портмонето на майка ми... А сега си мисля за жена ми, чудя се какво да й купя за годишнината от сватбата ни... — Докторът погледна с надежда. — Разбирате ли? Просто нещо такова.

— Какво нещо? Все още не ми е съвсем ясно. — Но по лицето на МакФарлан не се четеше объркване, а нетърпение. — Бихте ли ми дали още няколко примера? Много са интересни.

Докторът осъзна, че свързва откъслечни, полузабравени образи. МакФарлан се отпусна в стола си с необикновено доволно изражение.

В края на сеанса доктор Дипарчър беше доста изтощен. Гласът му бе пресипнал, а яката и връзката му — изкривени.

— ... и да, жена ми — аз съм изцяло под нейно влияние... Винаги съм бил много чувствителен заради лекото ми кривогледство... Никога няма да забравя — онзи път на тавана и момиченцето

отсреща... Сигурно съм бил само на единадесет тогава. — Той млъкна с неохота, изтри очите си и хвърли погледна часовника си.

— Чувствам се много по-добре — чу той гласа на МакФарлан. — Да кажем, вторник в десет?

Следващият вторник в десет доктор Дипарчър се взе в ръце.

— Повече никакви глупости като сеанса миналия четвъртък — се зарече той, но нямаше причина за тревога. МакФарлан беше необикновено тих и умислен. Той носеше голяма картонена кутия, която внимателно постави на пода, преди да се настани в кожения стол. Докторът го провокира с няколко предварителни въпроса.

— Страхувам се, че започват да ме измъчват халюцинации, докторе. — МакФарлан най-сетне се предаде.

Доктор Дипарчър мислено потри ръце. Сега отново беше на собствена територия. Почувства се по-добре.

— А, халюцинации!

— По-скоро не точно халюцинации, докторе. Би могло да се каже, че са обратното на халюцинации.

Доктор Дипарчър затвори очи за малко. Усмивката на лицето му се стопи. МакФарлан продължи:

— Например миналата нощ, докторе, имах кошмар. Сънувах, че една голяма грозна птица е кацнала на късовълновия ми приемник и ме чака да се събудя. Беше нещо ужасно — дебело подуто тяло и огромен клюн, извит нагоре като сърп. Кръвясали очи с торбички. И уши, докторе. Уши! Чувал ли си някога за птица с уши? Малки, нежни, увиснали уши, като на кокершпаньол. Събудих се с разтуптяно сърце, и какво мислите? Една грозна, дебела птица с уши действително стоеше на късовълновия приемник.

Доктор Дипарчър се оживи отново. Обикновен случай на смесване на реалното с нереалното. Обикновен. Почти класически.

— Истинска птица върху късовълновия приемник? — попита той внимателно. — С кръвясали очи?

— Да — отговори МакФарлан. — Знам, че звучи глупаво. Знам, че не е за вярване.

— О, нищо подобно. Този тип визуално отклонение е доста често срещано явление. — Докторът се усмихна успокоително. — Нищо толкова...

МакФарлан го прекъсна, като се протегна и вдигна кутията на бюрото.

— Не разбирате, докторе — каза той. — Хайде. Отворете я.

Докторът погледна МакФарлан после завързаната със здрав канап кафява кутия с пробити дупки за въздух. Объркан, докторът срязва връвта и отвори капака. Той се надвеси и надникна вътре, после пое дълбоко дъх. Кръвясали очи с торбички под тях го гледаха ехидно. Увиснали уши. Извит нагоре клон. Гнусна птица.

— Казва се Лафайет — каза МакФарлан и хвърли в кутията няколко трохи, които мигновено бяха погълнати с отвратителен шум. — Той скоро ще си падне по вас, не мислите ли?

След като МакФарлан и халюцинацията му си отидоха, докторът поседя малко умислен. Чувстваше се леко замаян и главата му беше олекнала сякаш току-що беше преминал тунела на ужасите на плажа.

Може би наистина съм свидетел на една съвсем нова психоза, каза си той. По света стават смешни неща в наши дни. Той се виждаше изправен пред Американския конгрес на психиатрите как чете монографията си: „Появата на нова психоза“. Това ново отклонение явно имаше симптоми, обратни на параноята — ще го нарече „нарапоя“. Доктор Дипарчър с надежда предвиждаше някои от колегите му да настояват да носи името на откривателя: „Дипарчъромания“. Ще стане известен, името му ще бъде до това на Фройд. Една болезнена мисъл го разтърси. Ами ако този МакФарлан е симулант! Измамник! За Бога, той ще разбере! Той бързо позвъни на секретарката си, госпожица Армстронг, и ѝ нареди да отмени всичките му срещи до края на деня. После грабна шапката си и изхвърча от сградата.

Три дни след това телефонът в кабинета на доктор Дипарчър звънна. Госпожица Армстронг отговори. Беше госпожа Дипарчър.

— Не, не е тук — каза госпожица Армстронг. — Всъщност не е тук от три дни, само отскача за пощата си.

— Не зная какво става с този човек. — Разтревоженият глас на госпожа Дипарчър накара слушалката да изпраци. — Няма го и през половината нощ. Прибира се напълно изтощен. Какво мислите, че пише в онази малка тетрадка?

— Честно казано, тревожа се за него — отговори госпожица Армстронг. — Толкова е раздражителен. И непрекъснато бърза за

някъде.

— Изглеждате отслабнал, докторе — каза МакФарлан при следващия сеанс една седмица по-късно. От много дни това беше първият път, когато докторът седнаше зад бюрото си. Краката го боляха. Крадешком под бюрото той изу обувките, за да облекчи натиска върху пришките на краката си.

— Оставете ме мен — щракна с пръсти докторът. — Вие как сте? — Пръстите на доктора трепнаха. Беше отслабнал много и лицето му беше бледо и изпито.

— Смятам, че би трябвало да съм по-добре — събщи МакФарлан. — Напоследък имам чувството, че някой ме преследва.

— Глупости! — Доктор Дипарчър отсече гневно. — Това е само въображение. — Той присви очи и се втренчи в МакФарлан. Ако само можеше да е сигурен, че този МакФарлан не е измамник. Засега нищо не показваше, че е. Все пак, това, че хукваше по улицата, за да настигне някого, изглеждаше съвсем истинско. МакФарлан вдигаше глава, забързваше крачка и заминаваше. Може би просто трябва да го наблюдавам още известно време — си каза докторът. Той затвори за малко очи и си припомни действията си миналата седмица: дългите кръстосвания на града, когато почти бе изгубвал МакФарлан поне дузина пъти: дългото безкрайно висене пред барове и ресторанти в очакване на МакФарлан. Просто ще трябва да продължа, докато събера всички факти — си помисли той. Но беше леко загрижен за това, че слабееше, а и заради появата напоследък на странно звънтене в главата му...

В края на сеанса МакФарлан се изниза на пръсти от кабинета. Доктор Дипарчър леко похъркваше.

В деня на следващото посещение на МакФарлан при доктора го посрещна госпожица Армстронг.

— Докторът го няма — информира го тя. — Излезе в отпуск за три месеца, а може и година.

— О, съжалявам — каза МакФарлан. — Той наистина изглеждаше зле. Къде е? На почивка?

— Всъщност той е в санаториума Марууд.

Лицето на МакФарлан придоби странно объркано изражение и той за момент втренчи поглед в празното. След малко се усмихна на секретарката.

— Току-що имах много смешно усещане — каза той. — Изведнъж се почувствах като че ли съм напълно излекуван. Съвсем неочаквано. Точно когато ми казахте за доктор Дипарчър.

Лекарите в санаториума добре се забавляваха с доктор Дипарчър.

— Просто ни разкажете каквото ви дойде наум — го пришпорваха те.

Очите на доктор Дипарчър блестяха и той беше много възбуден.

— Казвам ви, трябваше да го проследя! Не можех да го оставя да ми се изплъзне от погледа. Нито за миг. Той има птица с торбички под очите и увиснали уши.

— Много интересно. Всичко това е много интересно! — Лекарите си хвърлиха мрачни погледи и закимаха умно.

— Нещо непознато!

— Прилича на комплекс за преследване, нали, само че обратното!

— Изглежда, си въобразява, че преследва някого. Изумително, нали?

— Вероятно това е появата на съвсем нова психоза. Предлагам да го наблюдаваме много внимателно.

И тук един от лекарите стигна толкова далеч, че да предложи да разрешат на доктор Дипарчър да се движи из града, ако иска — естествено наблюдаван отблизо от определени членове от екипа — така че всичките му действия да бъдат внимателно записвани.

Публикувано в списание „Антени“, брой 132/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.